

които най-голяма художествена ценност има „Tiefeland“ (1903 г.), давана и у нас, под заглавието „Въ долината“. Другите опери на д'А. сж: „Рубинът“ (1893), „Гизмонда“ (1895), „Гернот“ (1897), „Отпътуването“ (1898), „Импровизаторът“ (1900), „Флейта соло“ (1905), „Каин“ (1900), „Трагалдабас“, „Ицеил“ (1909), „Любовни верижки“ (1912), „Мъртвите очи“ (1916) — ползваща се след „Въ долината“ с най-голяма популярност; „Бикът от Оливера“ (1918), „Революционна свадба“ (1919), „Скироки“ (1921) и „Der Golem“ (1926). Въ оперите на д'А., написани с голямо техническо умение и здрав усет към сценичното, има елементи от стила на Вагнера и на италианската опера — с нейната мелодичност. Освен това, д'А. е преработил органовите творби на Баха, и новоиздал инвенциите и Wohltemperiertes Kalavier, като тѣзи преработки се мѣрятъ съ висотата на онѣзи на Бузони. Въ последно време славата на д'А. като клавирвиртуозъ значително помръква, и той все по-рядко се явяваше на естрадата като солист. Най-новата негова опера е „Мистеръ-Бу“ (1931).

Алберт, Хайнрих — Albert Heinrich, поетъ и компонистъ, род. 8 юли 1604 въ Лобенщайнъ (Рьосъ), умр. 6 окт. 1651, споредъ други на 10 окт. 1688 г. въ Кьонигсбергъ; ученик на Хайнрих Шутца въ Дрезденъ, после следвалъ право въ Лайпцигъ, ученик по-късно на Цобеусъ въ Кьонигсбергъ, където е билъ органистъ на Дома. Творби: 8 тетради, едно и многогласни арии, пѣсни и хорали, и една „Кантата“, състояща се отъ 12 терцета, зингшпиля „Корбуиса“ и др. А. е популяренъ чрезъ авторството на текста и музиката на хоралите: „Gott des Himmels und der Erde“ — „Богъ на небесата и на земята“, „Ich bin ja Herr in Deiner Macht“ — „Че азъ съмъ Господаръ съ Твоята сила“ и др.

Албини, Сребко — славонски компонистъ и диригентъ, род. 1869 г. въ Жупани (Славония), свършилъ търговска академия въ Грацъ и Виена, а музика училъ при Др. Вилх. Майеръ въ Грацъ; билъ театраленъ капелмайсторъ въ Грацъ и Загребъ (1893—95). Като директоръ на Загребската опера (1909—1919) обогатява репертуара ѝ съ европейски творби, но застъпвайки същевременно и домашното творчество. Като компонистъ, А. е известенъ съ оперетите си: „Баронъ Тренкъ“ и „Боданокогъ“, имащи националенъ музикаленъ характеръ. Освенъ тѣхъ, за сцена е писалъ оперетите: „Маригонъ“, „Босоногата танцюрка“ и балета „Плитко езеро“. Освенъ това: увертюра „Томиславъ“ и кантата „Четиригъ годишни времена“. А. е ревностно работилъ за организиране националното дружество за защита на авторските права. Живѣе постоянно въ Загребъ.

Албинусъ Флакусъ — Albinus Flaccus, единъ отъ най-старите европейски музикални писатели, род. 735 г. въ Йоркъ (Абаство Туръ), умр. 19 май 804; въ неговите съчинения се даватъ първите сведения за осемте църковни гласа.

Албрехтсбергеръ, Иоханъ Георгъ — Albrechtsberger Johann Georg, значителенъ теоретикъ, прославенъ педагогъ, плодовитъ компонистъ и контрапунктикъ, род. 3 февр. 1736 г. въ Кlostернойбургъ при Виена, умр. 7 мартъ 1809 въ Виена. Отъ теоретичните съчинения на А., излѣзли въ три тома, най-важни сж тѣзи върху генералбаса и композиционната наука. Между многото му ученици — единъ е и Бетховенъ. Отъ около 260 опуса — църковна и свѣтска музика — по-голямата частъ отъ които непечатани, най-ценни сж литургичните му. Особно плодовитъ е билъ А. въ областта на камерната музика: 42 струнни квартета, 38 квинтета и 36 струнни триа. Освенъ това — множество прелудии и fugи за органъ и пиано, шесть оратории и мн. др.

Албрехтъ, Евгени Мария — Albrecht, Eugen Maria, братъ на Карлъ А., превъзход. виолонистъ и музик. организаторъ въ Русия — особно на оркестровото дѣло; род. 16 юли 1842 въ Петроградъ, умр. 9 фев. 1894 с. т., ученик на Хауптманъ, Давидъ и Драйшокъ въ Лайпцигъ. Следъ като си създава име на първок. цигуларъ, бива назначенъ за инспекторъ на всички оркестри въ Петроградъ. Той е основателъ на камерно-музикално дружество въ този градъ, авторъ на редица педагогически трудове и, заедно съ Веселъ — на популярния